

Sygn. akt VII Ka 841/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie

Przewodniczący SSO Danuta Hryniewicz

Protokolant sekr.sądowy Elżbieta Łotowska

przy udziale oskarżyciela publicznego st. asp. Joanny Śmiglin - Lis

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 r

sprawy **H. T.**

obwinionej o wykroczenie z art. 97 kw w zw z art. 23 ust 1 pkt 3 i art. 44 ust 1 pkt 4 Ustawy Prawo o Ruchu drogowym na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie IX Wydziału Karnego

z dnia 19 czerwca 2013 sygn. akt IX W 265/13

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Olsztynie przekazuje.

Sygn. akt VII Ka 841/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 roku, sygn. akt VII W 265/13, w sprawie **H. T.** obwinionej o to, że w dniu 27 października 2013 r. ok. godz. 13.30 w O. na ul. (...), kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności podczas cofania, w wyniku czego najechała na zaparkowany pojazd marki H. (...) o nr rej. (...), powodując uszkodzenie pojazdów, a następnie oddaliła się z miejsca zdarzenia nie pozostawiając swoich danych personalnych, tj. o wykroczenie z art. 97 kw. w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 i art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

orzekł:

I. obwinioną H. T. uznał za winną popełnienia zarzucanych jej czynów i za to z mocy art. 97 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. skazał ją na karę grzywny w wymiarze 300 zł;

II. na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł i opłatą w kwocie 30 zł oraz kosztami opinii biegłego w kwocie 510,51 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionej zaskarżając go w całości i zarzucając obrazę przepisów postępowania, które mogły mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

a/ art. 8 k.p.s.w w zw. z art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprzeczną ze wskazaniami logiki i doświadczenia życiowego;

b/ art. 39 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie K. D., pomimo że dowód ten miał wskazać krąg osób korzystających z pojazdu, który uczestniczył w kolizji, a tym samym był istotny dla rozstrzygnięcia.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzuconego jej czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie w zakresie, w jakim pozwoliła na wzruszenie zapadłego orzeczenia. Jednocześnie wnioski o uniewinnienie obwinionej H. T., wobec stwierdzonych uchybień z zakresu prawa procesowego, uznać wypada za przedwczesny.

Tytułem wstępu zaznaczyć trzeba, iż prawidłowe rozstrzygnięcie zależy, między innymi, od należytego wykonania przez Sąd obowiązków w zakresie postępowania dowodowego i sprowadza się do przeprowadzenia wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia istotnych okoliczności sprawy, a także dokonania ich oceny swobodnie - zgodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd meriti winien więc, w zakresie przysługujących mu środków dowodowych, dążyć do wszechstronnego ustalenia stanu faktycznego. Zaistniałe zaś i nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzygać na korzyść strony obwinionej.

Mając na uwadze powyższe - nie przesądzając kwestii odpowiedzialności H. T. za zarzucony jej czyn - nie sposób odmówić racji apelującemu, iż Sąd Rejonowy nie tylko zaniechał przeprowadzenia wszystkich istotnych z punktu widzenia końcowego rozstrzygnięcia dowodów, ale również nie dość wnikliwie i wszechstronnie przeanalizował te z nich, które już zostały zgromadzone na potrzeby niniejszego postępowania, co skutkowało pobieżną i fragmentaryczną - a więc godzącą w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. - ich analizą. Ocena ta dotyczy w głównej mierze poczynionych przez Sąd meriti ustaleń odnośnie osoby kierującej w dniu 23 października 2012 r. około godz. 13.30 w O. na ul. (...) samochodem marki O. (...) o nr rej. (...). Wskazać bowiem trzeba, że o ile kwestia udziału wskazanego pojazdu w zdarzeniu, w trakcie którego została uszkodzona H. (...) o nr rej. (...) - w świetle protokołów oględzin obu pojazdów, jak też opinii technicznej autorstwa biegłego E. R. - nie budzi wątpliwości, o tyle sprawstwo H. T. już tak oczywistym - na tle zgromadzonego aktualnie materiału dowodowego - się nie jawi. Przede wszystkim podkreślić wypada, iż żaden ze świadków, w tym sam J. J., nie był w stanie określić osoby kierującej samochodem marki O. (...) w chwili inkryminowanego zdarzenia. Wywodzenie natomiast o tej okoliczności wyłącznie z faktu przebywania obwinionej w pracy w godz. 14.00-22.00 - co zdaniem Sądu Rejonowego pozwalało na uznanie, iż wymieniona przed godziną 14.00 korzystała z auta - zdaje się zbyt daleko idące. Tym bardziej, iż Sąd I instancji sam ustalił w oparciu o zeznania Z. S., że O. (...) o nr rej. (...) jest użytkowany nie tylko przez H. T., ale również przez jej syna - K. T., (zob. k. 4 uzasadnienia; co czyni bezzasadnym zarzut obrazy art. 39 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k.) W takiej sytuacji zachodziła konieczność jednoznacznego - a więc pewnego i nie opierającego się wyłącznie na domniemaniu - wykazania, kto kierował inkryminowanego dnia około godz. 13.00 samochodem marki O. (...) o nr rej. (...). Istotne przy tym jest, iż obowiązek ten spoczywa na organach wymiaru sprawiedliwości. Nie można zatem czynić obwinionej zarzutu, iż korzystając z przysługującego jej prawa do obrony - odmawia złożenia w tym przedmiocie wyjaśnień. Pomocne we wskazanym zakresie mogą natomiast okazać się zeznania sąsiadów wymienionej - od których J. J. powziął wiedzę na temat właściciela samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) (por. k. 18v, 48v). Z tego też względu zachodzi konieczność ustalenia danych personalnych wymienionych osób oraz przesłuchania ich w charakterze świadków na okoliczność zdarzenia z dnia 23 października 2012 r.

Reasumując, Sąd meriti nie przeprowadził wszystkich dowodów potrzebnych do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie obwinionej. Tym samym uznać należało, iż okoliczności przedmiotowej sprawy

nie zostały wyjaśnione w sposób należyty i zarazem wystarczający dla podjęcia rozstrzygnięcia. W tej sytuacji nie sposób ustosunkować się zatem merytorycznie do zarzutu apelacji - błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż byłoby to przedwczesne.

Wobec więc faktu, iż zaskarżone orzeczenie dotknięte jest wskazanymi wyżej uchybieniami, które skutkują koniecznością przeprowadzenia postępowania co do istoty sprawy, (w tym wyżej wskazanych dowodów), zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu (art. 437§1 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w).